

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

16 august 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco, Liliana Catan,

Ion Guzun,

a judecat în ședința de judecată, fără citarea părților la proces, recursurile ordinare, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 martie 2016, declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Constantin Miron, de avocatul Nicolae Fală și inculpata

***Bunescu Claudia Andrei**, născută la 19 iulie 1959, originară și locuitoare a s. Mingir, r-nul Hîncești, cetățeană a R. Moldova, fără antecedente penale.*

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>29.06.2012 – 25.02.2013,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>08.04.2013 – 20.02.2014,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>03.07.2014 – 04.11.2014,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>01.12.2014 – 21.03.2016,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>27.06.2016 – 16.08.2016.</i>

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal lărgit

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești din 25 februarie 2013, inculpata Bunescu Claudia a fost **achitată** de sub învinuirea comiterii infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (5) Cod penal, **cu încetarea procesului penal**, pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

Acțiunea civilă înaintată de SRL ”Clivasima” împotriva SA ”Minjir Agro” privind încasarea prejudiciului material și moral, sau restituirea în natură a seminței de floarea soarelui, a fost respinsă integral.

2. Instanța de fond a constatat că Bunescu C. este învinuită că în perioada 09.09.2010 – 02.02.2011, activând în calitate de administrator al SA "Minjir Agro", cu scopul însușirii bunurilor altei persoane, având în administrare 141 tone de semințe de floarea soarelui, conform facturii fiscale valorând 634.500 lei, încredințate spre păstrare de SRL "Clivasima", în baza contractului nr. 267/10 din 18.05.2010, le-a însușit ilegal, cauzând părții vătămate daune în proporții deosebit de mari.

Tot ea, se învinuiește că în perioada 25.07.2009 – 15.08.2009, activând în calitate de administrator al SA "Minjir Agro", cu scopul însușirii bunurilor altei persoane, având în administrare 300 tone de grâu, conform facturii fiscale în valoare de 300.000 lei, încredințate spre păstrare de SRL "Imexagro", în baza contractului de depozit din 25.07.2009, le-a însușit ilegal, cauzând părții vătămate daune în proporții deosebit de mari.

Instanța a reținut că inculpata nu a recunoscut vina, aceasta nefiind dovedită.

La moment există un raport juridic generat de relațiile dintre cele 3 persoane juridice, SA "Minjir Agro" în calitate de debitor, SRL "Clivasima" și SRL "Imexagro" în calitate de creditor.

Creditorii au solicitat executarea obligațiilor față de ei, acționând debitorul în procedura civilă, existând și hotărâri judiciare irevocabile.

Acuzarea nu a prezentat probe care să dovedească că inculpata a sustras prin metoda delapidării bunuri în beneficiul său nici de la SA "Minjir Agro", cu atât mai mult de la SRL "Clivasima" și SRL "Imexagro".

Potrivit probelor apărării, grâul și floarea soarelui, ce constituie obiectul litigiului, au fost utilizate doar în procesul de activitate al întreprinderii și pentru achitarea cu acționarii și cotașii, în baza hotărârilor consiliului de administrare al întreprinderii, nefiind însușite de administrator.

Totodată, conținutul actului de acuzare este imprecis, neconcret și incomplet, fără a arăta actul normativ în baza căruia inculpata a fost numită în funcția dată, actele normative în temeiul cărora aceasta activează, împuternicirile și atribuțiile de care dispune.

Învinuirea contravine cerințelor legislației procesual-penale și art. 6 CEDO, conform cărora fiecare acuzat urmează să cunoască în mod detaliat și amplu despre fapta ce i se incriminează, pentru a dispune de posibilitatea formării unei poziții de apărare sigură, în sensul unui proces echitabil.

3. Procurorul în Procuratura raionului Hîncești, Victor Socol a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpata să fie condamnată în baza art. 191 alin. (5) Cod penal la 12 ani închisoare.

Apelantul a invocat că instanța a ignorat probele acuzării, care confirmă că părțile vătămate Culiuc V. și Scutari O. au procurat și au conștientizat faptul procurării reale de la SA "Minjir Agro" a grâului și seminței de floarea soarelui, pe care, nedispunând de depozit, le-au încredințat spre păstrare, în continuare, în depozitele SA "Minjir Agro", conform contractelor de depozit din 25.07.2009 și 18.05.2010.

Totodată, existența obiectelor contractuale a fost confirmată și prin informația eliberată de Direcția Statistică Hîncești, potrivit căreia, în anul 2009 SA

”Minjir Agro” a recoltat 826 tone de grâu și 298 tone de semințe de floarea soarelui, iar în anul 2010 - 608 tone de grâu și 323 tone de semințe de floarea soarelui.

Inculpata, în calitate de administrator al întreprinderii, având obligația de a asigura păstrarea bunurilor, acționând în interesul personal, intenționat a înstrăinat cerealele ce nu aparțineau asociației, refuzând în continuare să restituie bunurile proprietarilor legali.

Instanța incorect a concluzionat că paralel cu derularea procedurii penale, SRL ”Imexagro” a acționat SA ”Minjir Agro” în judecată, ultima fiind obligată să elibereze creditorului 300.000 kg. de grâu, acest fapt urmând să se răsfrângă doar asupra acțiunii civile, nu și la încadrarea juridică a acțiunilor inculpatei, la momentul adresării SRL ”Imexagro” în judecată, infracțiunea incriminată fiind deja consumată.

Au fost incorect apreciate probele administrate, nefiind luate în considerare procesul-verbal de cercetare la fața locului, în depozitele SA ”Minjir Agro”, prin care s-a constatat lipsa bunurilor depozitate, cererile SRL ”Clivasima” către SA ”Minjir Agro” de eliberare a bunurilor aflate spre păstrare, lista cotașilor care au primit semințe de floarea soarelui.

Astfel, a fost stabilit că inculpata a întreprins acțiuni îndreptate spre însușirea ilegală a bunurilor altei persoane, cu cauzarea persoanelor juridice a pagubelor materiale în proporții deosebit de mari, acuzarea prezentând suficiente probe concludente și pertinente în acest sens, sentința adoptată fiind contrară legii.

3.1. A declarat apel și avocatul Grigore Păduraru, în numele părții vătămate SRL ”Clivasima”, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie admisă integral acțiunea civilă.

Apelantul a indicat că instanța nu a apreciat în calitate de probă contractul nr. 267/10 din 18.05.2010, încheiat între SA ”Minjir Agro” și SRL ”Clivasima”, prin care SA ”Minjir Agro” și-a asumat obligațiunea să primească la păstrare 141 tone de semințe de floarea soarelui, în sumă de 634.500 lei, livrate de aceasta în contul datoriei avute pentru produsele petroliere furnizate.

Inculpata, în calitate de administrator al SA ”Minjir Agro”, având la dispoziție cele 141 tone de semințe de floarea soarelui, le-a însușit ilegal, cauzându-i SRL ”Clivasima” daune în proporții deosebit de mari, în mărime de 634.500 lei. Astfel, aceasta, având posibilitatea reală de a sustrage marfa aflată la păstrare în depozitul SA ”Minjir Agro”, a realizat-o, folosindu-se de ea la dorința sa, fiind dovedită învinuirea adusă inculpatei în comiterea infracțiunii incriminate.

Instanța de fond nu s-a expus asupra rapoartelor financiare de activitate a SA ”Minjir Agro” pe anii 2009-2010, inclusiv și asupra certificatului parvenit în adresa Procuraturii Hîncești nr. 5 din 06.02.2013, din care rezultă că în anul 2009 de către SA ”Minjir Agro” cu cultura agricolă ”grâu” au fost însămânțate 456 ha, iar volumul producției obținute recoltate a fost de 826 tone, cu floarea soarelui au fost însămânțate 318 ha, fiind recoltate 298 tone. În anul 2010 au fost însămânțate 400 ha cu grâu și 318 ha cu floarea soarelui, fiind obținută o recoltă de 608 tone de grâu și 323 tone de floarea soarelui.

Deci, inculpata era în deplină responsabilitate și posibilitate de a se achita atât cu persoanele fizice, acționarii și cotașii a căror pământuri erau arendate de întreprindere, cât și cu persoanele juridice, inclusiv SRL "Clivasima", față de care avea o datorie în mărime de 711.378,21 lei.

3.2. Reprezentantul părții vătămate SRL "Imexagro", Scutari O., la fel a declarat apel, solicitând repunerea în termen a apelului, casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpata să fie condamnată în baza art. 191 alin. (5) Cod penal, fiind admisă și acțiunea civilă în mărime de 659.100 lei.

Apelantul a invocat că probele administrate sunt suficiente pentru a fi recunoscută vinovăția inculpatei în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (5) Cod penal.

Instanța a ignorat probele acușării, care dovedesc cu certitudine că SRL "Imexagro" a procurat de la SA "Minjir Agro" 300 tone de grâu, la prețul de 1.000 lei/tona, pe care, nedispunând de depozite speciale, le-a încredințat spre păstrare, în continuare, SA "Minjir Agro", conform contractului de depozit din 25.07.2009 și actului de predare-primire a grâului din 25.07.2009.

Astfel, inculpata, în calitatea sa de administrator, fără a avea vreun drept, a însușit ilegal bunuri străine, iar grâul eliberat cotașilor urma să fie restituit SRL "Imexagro".

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 februarie 2014, toate apelurile au fost admise, casată sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre.

Bunescu Claudia a fost condamnată în baza art. 196 alin. (4) Cod penal la amendă în mărime de 1.000 unități convenționale, ce constituie 20.000 lei.

Acțiunea civilă înaintată de SRL "Clivasima" și SRL "Imexagro" privind încasarea de la SA "Minjir Agro" a prejudiciului material sau restituirea în natură a seminței de floarea soarelui, a fost admisă în principiu, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor să se expună instanța în ordinea procedurii civile.

Instanța de apel a constatat că inculpata, de la 09.09.2010 până la 02.02.2011, exercitând funcția de administrator al SA "Minjir Agro", având în administrare 141 tone de semințe de floarea soarelui, în valoare de 634.500 lei, încredințate spre păstrare de SRL "Clivasima" în baza contractului nr. 267/10 din 18.05.2010, urmărind scopul de cupiditate, ce nu cuprinde însușirea averii străine, fără acordul proprietarului, le-a predat lucrătorilor SA "Minjir Agro", astfel, prin înșelăciune și abuz de încredere, a cauzat părții vătămate SRL "Clivasima" daune în proporții deosebit de mari.

Tot ea, în perioada 25.07.2009 – 15.08.2009, exercitând funcția de administrator al SA "Minjir Agro", având în administrare 300 tone de grâu, conform facturii fiscale în valoare de 300.000 lei, încredințate spre păstrare de SRL "Imexagro", în baza contractului de depozit din 25.07.2009, fără acordul proprietarului, le-a predat lucrătorilor SA "Minjir Agro", astfel, prin înșelăciune și abuz de încredere, a cauzat părții vătămate SRL "Clivasima" daune în proporții deosebit de mari.

Instanța de apel a statuat că în rechizitoriu nu a fost arătată metoda și forma de delapidare, care avere străină, încredințată în administrarea inculpatei, a fost

însușită ilegal, nefiind stabilit obiectul juridic special al componentei de infracțiune – delapidarea averii, adică însușirea ilegală a bunurilor altor persoane, încredințate în administrarea vinovatului, săvârșită în proporții deosebit de mari.

Acuzarea nu a prezentat probe ce ar confirma învinuirea înaintată inculpatei, fiind neîntemeiat imputată componenta de infracțiune prevăzută de art. 191 alin. (5) Cod penal.

Potrivit art. 325 alin. (1) Cod de procedură penală, judecarea cauzei în primă instanță se efectuează numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu.

Prin urmare, apreciind probele administrate în cauză și stabilind starea de fapt, acțiunile inculpatei urmează a fi încadrate în baza art. 196 alin. (4) Cod penal, ca cauzarea de daune materiale în proporții mari proprietarului prin înșelăciune sau abuz de încredere, dacă fapta nu constituie o însușire.

5. Reprezentantul părții vătămate SRL ”Imexagro”, Scutari O. a declarat recurs ordinar, solicitând casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a indicat că instanța de apel eronat a interpretat fapta prejudiciabilă comisă de inculpată, încadrând-o în baza art. 196 alin. (4) Cod penal, care prevede cauzarea de daune materiale în proporții mari proprietarului prin înșelăciune sau abuz de încredere, dacă fapta nu constituie o însușire.

Încadrarea dată nu reflectă comportamentul infracțional al inculpatei, care, în calitate de administrator al SA ”Minjir Agro” a însușit ilegal 300 tone de grâu, încredințate spre păstrare SA ”Minjir Agro”, conform contractului de depozit din 25.07.2009 și actului de predare-primire a grâului din 25.07.2009, acțiunile acestuia încadrându-se în baza art. 191 alin. (5) Cod penal.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 04 noiembrie 2014, recursul a fost admis, casată total decizia atacată și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Instanța de recurs a statuat că instanța de apel nu a pătruns în esența problemei de fapt și de drept, nu a apreciat minuțios acțiunile inculpatei și nu s-a expus dacă aceste acțiuni conțin elemente de înșelăciune, dacă aceasta a făcut abuz de încrederea părților vătămate, dacă prin acțiunile sale a cauzat daune materiale în proporții deosebit de mari proprietarului, acțiuni, care au fost calificate în baza art. 196 alin. (4) Cod penal.

Astfel, potrivit încheierii executorului judecătoresc din 23.01.2013, SRL ”Imexagro” a acționat SA „Minjir-Agro” în judecată și prin actul executoriu eliberat de Judecătoria Botanica, mun. Chișinău la 20.11.2012, ultima a fost obligată să elibereze creditorului grâu în cantitate de 300.000 kg, astfel, instanța nu a verificat pretinsul prejudiciu cauzat SRL ”Imexagro”, cât și aspectul că între părți pe parcursul anilor 2007-2010 au existat relații contractuale civile, că SA „Minjir-Agro” se achita cu creditorii cu producție agricolă - semințe de floarea soarelui și rapiță, fapt confirmat de reprezentanții SRL „Clivasima” și SRL ”Imexagro”.

Totodată, conținutul actului de acuzare este unul imprecis, neconcret și incomplet, nefiind indicat actul normativ în baza căruia inculpata a fost desemnată în calitate de administrator al organizației comerciale, actele normative în temeiul cărora aceasta activează, împuternicirile și atribuțiile de care dispune.

Instanța de apel urma să verifice dacă învinuirea înaintată nu contravine cerințelor legislației procesual-penale și exigențelor art. 6 CEDO care prevede că fiecare acuzat urmează să cunoască în mod detaliat și amplu despre fapta ce i se incriminează, pentru a dispune de posibilitatea formării unei poziții de apărare sigură, în sensul unui proces echitabil.

La judecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri de condamnare, instanța de apel nu a ținut cont că procurorul nu a modificat învinuirea în cadrul judecării cauzei în instanța de fond și nici în apel nu a invocat careva motive în problema dată, și nici nu a solicitat reîncadrarea acțiunilor (învinuirea nu parcurge triplul grad de jurisdicție).

Nu a fost asigurată respectarea dreptului la un proces echitabil, care cere în materie penală o informare precisă și completă cu privire la faptele care se reproșează acuzatului și a calificării lor juridice, care reprezintă o condiție esențială a unui proces echitabil.

Instanța de apel era obligată să verifice vinovăția ori nevinovăția inculpatei conform învinuirii înaintate în baza art. 191 alin. (5) Cod penal, însă prematur a calificat acțiunile acesteia în baza art. 196 alin. (4) Cod penal.

Instanța urma să se expună asupra fiecărei probe aduse în sprijinul învinuirii, în baza evaluării proprii, readministrate în condiții de oralitate, nemijlocire și contradictorialitate la etapa cercetării judecătorești, cu respectarea drepturilor părților, în aceasta fază procesuală.

Încălcările enunțate determină incontestabil instanța de recurs să concluzioneze asupra necesității de a casa total decizia instanței de apel cu dispunerea rejudecării cauzei, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, de către aceeași instanță, în alt complet de judecată, la rejudecarea cauzei, instanța de apel urmând să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală.

7. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 martie 2016, a fost admisă cererea înaintată de reprezentantul părții vătămate SRL „Imexagro”, Scutari O., privind retragerea apelului, cu încetarea procedurii judecării apelului declarat de reprezentantul părții vătămate SRL „Imexagro”, Scutari O.

Apelurile procurorului și al avocatului părții vătămate SRL „Clivasima”, Grigore Păduraru, au fost admise, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Bunescu Claudia Andrei a fost condamnată în baza art. 191 alin. (5), 79 Cod penal, la 5 ani și 4 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, pentru femei, de la reținere.

Acțiunea civilă înaintată de SRL ”Clivasima” și SRL ”Imexagro”, privind încasarea de la SA ”Minjir Agro” a prejudiciului material sau restituirea în natură a seminței de floarea soarelui, a fost admisă în principiu, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor să se expună instanța în ordinea procedurii civile.

Instanța de apel a reținut că reprezentantul părții vătămate SRL „Imexagro”, Scutari O., până la începerea cercetării judecătorești, a depus cerere de retragere a apelului, pe care a susținut-o în cadrul ședinței instanței de apel.

Instanța de apel a constatat că inculpata Bunescu Claudia, în perioada 09.09.2010- 02.02.2011, activând în calitate de administrator al SA ”Minjir Agro”,

cu scopul însușirii bunurilor altei persoane, având în administrare 141 tone semințe de floarea soarelui, conform facturii fiscale valorând 634.500 lei, încredințate spre păstrare de SRL „Clivasima” în baza contractului nr. 267/10 din 18.05.2010, le-a însușit ilegal, cauzând părții vătămate daune în proporții deosebit de mari.

Tot ea, în perioada 25.07.2009-15.08.2009, activând în calitate de administrator al SA ”Minjir Agro”, cu scopul însușirii bunurilor altei persoane, având în administrare 300 tone grâu, conform facturii fiscale în valoare de 300.000 lei, încredințate spre păstrare de SRL ”Imexagro”, în baza contractului de depozit din 25.07.2009, le-a însușit ilegal, cauzând părții vătămate daune în proporții deosebit de mari.

Instanța de fond, contrar prevederilor art. 24 Cod de procedură penală, a pus la baza sentinței de achitare declarațiile inculpatei și probele apărării, fără a da o apreciere obiectivă probelor acuzării.

Situația de fapt a fost temeinic stabilită în baza unei analize obiective a întregului ansamblu probator administrat, fapta reținută în sarcina inculpatei fiind just încadrată juridic, în baza art. 191 alin. (5) Cod penal, ca delapidarea averii străine, adică însușirea ilegală a bunurilor altei persoane, încredințate în administrarea vinovatului, săvârșită în proporții deosebit de mari.

8. Procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Constantin Miron a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat că instanța de apel, la rejudecarea cauzei, nu era în drept să admită apelurile procurorului și al avocatului părții vătămate SRL „Clivasima”, Grigore Păduraru, de încadrare a acțiunilor inculpatei în baza art. 191 alin. (5) Cod penal, odată ce reprezentantul părții vătămate SRL „Imexagro”, Scutari O. și-a retras apelul.

Or, potrivit art. 436 alin. (4) Cod de procedură penală, la rejudecarea cauzei este interzisă aplicarea unei pedepse mai aspre sau aplicarea legii privind o infracțiune mai gravă decât numai dacă hotărârea inițială a fost casată în baza recursului declarat de procuror sau în interesul părții vătămate din motivul că pedeapsa fixată era prea blândă, sau în baza recursului procurorului care a solicitat aplicarea legii privind o infracțiune mai gravă.

Procurorul și nici reprezentantul părții vătămate SRL „Clivasima”, Grigore Păduraru, nu au contestat cu recurs ordinar decizia instanței de apel din 20 februarie 2014, iar partea vătămată SRL „Imexagro”, la recursul căreia a fost dispusă rejudecarea cauzei, și-a retras apelul, fiind încetată procedura de apel. În situația dată, instanța de apel nu era în drept să reîncadreze acțiunile inculpatei în baza art. 191 alin. (5) Cod penal, adică în una mai gravă, deoarece starea de fapt care a existat la soluționarea recursului ordinar era alta, și anume acțiunile acesteia fiind încadrate în baza art. 196 alin. (4) Cod penal.

În drept recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală – hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

8.1. Avocatul Nicolae Fală și inculpata, la fel, au declarat recurs ordinar, în care solicită casarea deciziei instanței de apel și menținerea sentinței.

Recurenții au indicat că instanța de apel nu s-a expus asupra probelor care confirmă faptul adresării SRL „Clivasima” cu cerere de validare a dreptului de creanță în procesul de insolvență intentat în privința SA ”Minjir Agro”, fapt ce denotă că părți ale raporturilor juridice sunt persoane juridice, relațiile contractuale dintre ele fiind soluționate în procedura ordinii civile.

Or, potrivit art. 1 al Protocolului 4 la CEDO, nimeni nu poate fi privat de libertatea sa pentru singurul motiv că nu este în măsură să execute o obligație contractuală.

Totodată, învinuirea înaintată este imprecisă și neconcretă, nefiind indicat actul normativ în baza căruia inculpata a fost desemnată în calitate de administrator al organizației comerciale, actele normative în temeiul cărora aceasta activează, împuternicirile și atribuțiile de care dispune.

Instanța de apel, ignorând prevederile art. 436 Cod de procedură penală, a depășit limitele principiului rejudecării, aplicând o normă privind o infracțiune mai gravă, cu toate că decizia din 20 februarie 2014 a fost casată și trimisă cauza la rejudecare nu în baza recursului procurorului, care în referința la recurs a solicitat menținerea deciziei respective.

Astfel, instanța de apel, la rejudecarea cauzei după casarea deciziei de către instanța de recurs, nu poate agrava situația inculpatei prin aplicarea unei legi pentru o infracțiune mai gravă dacă decizia instanței de apel nu a fost casată și trimisă la rejudecare în apel la recursul procurorului.

Decizia instanței de apel este vădit ilegală, nefiind întrunite elementele infracțiunii, fiind încălcat dreptul la un proces echitabil, persoanele juridice fiind atrase la răspundere penală în baza unor raporturi contractuale, precum și a fost depășit principiul limitei rejudecării.

În drept recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală – nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

9. Judecând recursurile ordinare pe baza materialului din dosarul cauzei și argumentelor invocate, Colegiul penal lărgit concluzionează că acestea urmează a fi admise din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Sub acest aspect, Colegiul penal lărgit atestă că instanțele de fond și de apel au comis următoarele erori de drept.

În primul rând, potrivit art. 101 alin. (1) și (4) Cod de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Instanța de judecată este obligată să motiveze în hotărâre admisibilitatea sau inadmisibilitatea tuturor probelor administrate. În

corespondere cu art. 384 alin. (3) Cod de procedură penală, sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată. Conform art. 385 alin. (1) pct. 1) și 2) Cod de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează chestiunile dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul, dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat. Potrivit art. 394 alin. (3) pct. 2), alin. (4) Cod de procedură penală, partea descriptivă a sentinței de achitare trebuie să cuprindă descrierea circumstanțelor cauzei constatate de instanța de judecată și enunțarea temeiurilor pentru achitarea inculpatului, cu indicarea motivelor pentru care instanța respinge probele aduse în sprijinul acuzării. Partea descriptivă a sentinței de încetare a procesului penal trebuie să conțină descrierea și motivarea temeiurilor pentru încetarea procesului penal. Conform art. 396 pct. 2) Cod de procedură penală, dispozitivul sentinței de achitare sau de încetare a procesului penal trebuie să cuprindă dispoziția de achitare a inculpatului sau de încetare a procesului penal și motivul pe care se întemeiază achitarea sau încetarea procesului.

Conform jurisprudenței naționale, sentința trebuie să corespundă atât după formă, cât și după conținut cerințelor art. 384-397 Cod de procedură penală. Sentința se expune în mod consecvent, astfel ca noua situație să decurgă din cea anterioară și să aibă legătură logică cu ea, excluzându-se folosirea formulărilor inexacte (*Hotărârea Plenului CSJ nr. 22 din 12.12.2005 privind sentința judecătorească, pct. 3.*).

În pofida acestor prescripții legale, potrivit descriptivului și dispozitivului sentinței, instanța de fond (*pct. 1., 2. din decizie*):

a) nu a indicat în descriptivului sentinței niciun temei de fapt și de drept privind achitarea inculpatei sau încetarea procesului penal.

Totodată, în dispozitivul sentinței a indicat absolut divergent că Bunescu C. ***se achită, cu încetarea procesului penal, deoarece fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.***

Astfel, nu este clar ce fel de hotărâre a adoptat instanța – de achitare sau de încetare, în situația când în dispozitivul acestei hotărâri se regăsesc elemente proprii ambelor acte judiciare menționate;

b) nu a apreciat fiecare probă separat, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, inclusiv cu circumstanțele de fapt și de drept indicate în rechizitoriu, nu a indicat motivele pentru care a respins probele aduse în sprijinul acuzării.

Prin urmare, prima instanță nu a judecat fondul cauzei în conformitate cu rigorile prevăzute de lege și a adoptat o hotărâre care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția.

În al doilea rând, potrivit art. 436 alin. (4) Cod de procedură penală, la rejudecarea cauzei este interzisă aplicarea legii privind o infracțiune mai gravă decât numai dacă hotărârea inițială a fost casată în baza recursului procurorului care a solicitat aplicarea legii privind o infracțiune mai gravă.

Dar, instanța de apel nu a respectat prescripțiile de drept nominalizate.

Astfel, decizia precedentă a instanței de apel, adică din 20.02.2014, privind condamnarea inculpatei pe art. 196 alin. (4) Cod penal la amendă în mărime de 1000 unități convenționale, ce constituie 20.000 lei, a fost atacată cu recurs ordinar doar de către reprezentantul părții vătămate SRL ”Imexagro”, Scutari O., care a solicitat casarea ei și dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel (*pct. 4., 5. din decizie*).

Prin decizia din 04.11.2014, instanța de recurs a admis recursul ordinar al părții vătămate, a casat decizia contestată și a dispus rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată (*pct. 6. din decizie*).

Totodată, conform deciziei din 21.03.2016, instanța de apel, rejudecând ulterior cauza, a condamnat inculpata pentru o infracțiune mai gravă, prevăzută de art. 191 alin. (5) Cod penal, la 5 ani și 4 luni închisoare, cu executare (*pct. 7. din decizie*).

Această soluție, însă, este una absolut neîntemeiată, deoarece instanța de apel nu a luat în considerare că decizia inițială a instanței de apel nu a fost casată în temeiul unui recurs ordinar al procurorului, care să fi solicitat aplicarea unei legii privind o infracțiune mai gravă, adică a depășit vădit limitele rejudecării cauzei stipulate în art. 436 alin. (4) Cod de procedură penală (*pct. 4. - 7. din decizie*).

Circumstanțele expuse atestă în mod lucid că instanțele de fond și de apel nu au judecat cauza penală în condițiile legii, deoarece au adoptat hotărâri care nu cuprind motive legale pe care se întemeiază soluția, și că recursurile ordinare sunt întemeiate.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, instanța de recurs casează total hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Dat fiind că încălcările normelor procedurale specificate, comise de către instanțele de fond și de apel, constituie erori de drept prevăzute în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, și care nu pot fi corectate de către instanța de recurs, se impune soluția admiterii recursului declarat, casării totale a deciziei contestate, deoarece încetarea procedurii judecării apelului declarat de reprezentantul părții vătămate SRL „Imexagro”, Scutari O. a avut loc, la fel, în contextul condamnării incorecte a inculpatei pe art. 191 alin. (5) Cod penal, și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să țină cont de împrejurările expuse, de prescripțiile art. 419 și 436 Cod de procedură penală, să înlăture erorile menționate, să judece cauza în strictă conformitate cu legea, să adopte o hotărâre legală și întemeiată.

10. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

Admite recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Constantin Miron, de avocatul Nicolae Fală și inculpata Bunescu Claudia Andrei, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 martie 2016, și dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată, pronunțată integral la 01 septembrie 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco

Liliana Catan

Ion Guzun